

Miasmă

Andrei Șerbănescu

Ți-ai uns, miasmă, părul, într-o tânără dorință,
Cu laptele ce-aduce o bolnavă dăruință -
Ca o ghicitoare veche, dăltuită de-un zugrav,
Săniile grele trase de doi bătrâni bolnavi
În brațele-mi de piatră
Făcu-te-au epitaf.

Visare-ai fost și fruct, havană mincinoasă,
De o mătase lungă și atotprietenosă -
Marea-ai agățat-o lâng-un mal îndepărtat
Ca un spital în care îngrămădiți pe-un singur pat
bolanvii-așteaptă moartea
pentru-un ultim sărutat.

Și tânăr am visat, îndelung același voal,
Că-mi voi plimba zăduful pe sub umbra de stejar,
Unde albele fațade, ghemuite, fug de soare,
Iar frunzele de piatră usucă de-orice boare,
cu pruncul mort, la piept,
bucuria unei mame.

De veghe, ca o scară ridicată pe-o colină,
Aceeși boală șade, ca o floare în vitrină,
Iar cioclii-n rând așteaptă, o veste să răsună,
Ca același grădinar, un alt buchet să-adună,
de alte flori ce schimbă,
fagurii-n tăciune.

Timpul ne-o petrece către-un mâine infinit,
Cu batistele murdare de ruj și de tușit,
Când frica îmbrăca-se-va în ultima-i chindie,
Cum vinul, ca refren, se așează-n poezie
peste-o ultimă țigară
și-o finală maladie.

Spitalele sunt pline, și seruri se culeg,
Iar voievozii cască, se umflă și petrec,
Și-ntre noi, tinere zări, distanțe să adună,
Răsar, c-un soare palid, havana să îndrume,
și-un fum ca o miasmă,
să-nalțe-o rugăciune.